

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Łukasz Fórmanekiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2019 r. w Ostrowie Wielkopolskim
na rozprawie

sprawy z powództwa Powiatu Ostrowskiego

przeciwko Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny z siedzibą w Warszawie

o ustalenie

postanawia:

- I. na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana 2012 - Dz. Urz. U.E. z dnia 26 października 2012 r. Nr C 326 s. 1 i nast.) skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odnoszącej się do ruchu pojazdów mechanicznych obejmuje nawet takie sytuacje, w których jednostka samorządu terytorialnego – powiat – nabyła, na podstawie orzeczenia sądu, prawo własności pojazdu, który to pojazd jest niezdolny do jazdy i znajduje się na terenie prywatnym w postaci parkingu strzeżonego poza drogą publiczną i wskutek decyzji jego właściciela jest przeznaczony do zniszczenia?

Czy też należy go interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach na jednostce samorządu terytorialnego jako właścicielu pojazdu nie ciąży obowiązek ubezpieczenia, bez uszczerbku dla odpowiedzialności, którą ponosi fundusz wobec poszkodowanych osób trzecich?”;

- II. na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. zawiesić postępowanie.

SSR Łukasz Fórmanekiewicz

Wpisano do rejestru	
Trybunału Sprawiedliwości pod numerem	M 5755
Luksemburg, dnia	17. 05. 2019
Faks/E-mail:	15/5/19
Wpłynęło dnia:	
	Sekretarz, Miroslav Aleksejev Kierownik wydziału

I. Na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana 2012 - Dz. Urz. U.E. z dnia 26 października 2012 r. Nr C 326 s. 1 i nast.) Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim zwraca się z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu na następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11) należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odnoszącej się do ruchu pojazdów mechanicznych obejmuje nawet takie sytuacje, w których jednostka samorządu terytorialnego – powiat – nabyła, na podstawie orzeczenia sądu, prawo własności pojazdu, który to pojazd jest niezdolny do jazdy i znajduje się na terenie prywatnym w postaci parkingu strzeżonego poza drogą publiczną i wskutek decyzji jego właściciela jest przeznaczony do zniszczenia?

Czy też należy go interpretować w ten sposób, że w takich okolicznościach na jednostce samorządu terytorialnego jako właścicielu pojazdu nie ciąży obowiązek ubezpieczenia, bez uszczerbku dla odpowiedzialności, którą ponosi fundusz wobec poszkodowanych osób trzecich?”.

II. Uzasadnienie

Powiat Ostrowski, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie skierowanym przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w Warszawie, wniósł o ustalenie, że w okresie od dnia 7 lutego 2018 r. do dnia 22 kwietnia 2018 r. nie istniał obowiązek ubezpieczenia pojazdu m-ki Renault Clio 1.5 DCI o nr rej. DOL AL56, nr VIN VF1SB070F24548547 i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż orzeczeniem z dnia 16 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim orzekł przepadek na rzecz powoda powyższego samochodu i w dniu 6 lutego 2018 r. złożył wniosek o doręczenie postanowienia ze stwierdzeniem prawomocności i nadanie klauzuli wykonalności, które to postanowienie

zaopatrzone w klauzulę wykonalności strona powodowa otrzymała w dniu 20 kwietnia 2018 r. tj. w piątek i dlatego ubezpieczył przedmiotowy samochód od dnia 23 kwietnia 2018 r. Nadto powód wskazał, iż samochód m-ki Renault Clio 1.5 DCI o nr rej. DOL AL56 znajdował się na strzeżonym parkingu i stanowił złom; nie mógł być uruchomiony i nie mogło w związku z tym dojść do wyrządzenia szkody związanej z ruchem tego pojazdu.

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania podnosząc, iż stan techniczny pojazdu nie ma znaczenia dla wypełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

III. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim, w sprawie o sygn. akt I Ns 580/17, orzekł przepadek na rzecz Powiatu Ostrowskiego samochodu marki Renault Clio 1.5 DCI o nr rej. DOL AL56, nr VIN VF1SB070F24548547, którego właścicielem był Krzysztof Nowicki.

Powyższe orzeczenie uzyskało przymiot prawomocności w dniu 7 lutego 2018 r.

dowód: postanowienie Sądu Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 16 stycznia 2018 r. k. 37 w aktach I Ns 580/17

Powiat Ostrowski złożył wniosek o doręczenie powyższego orzeczenia ze stwierdzeniem prawomocności i nadanie klauzuli wykonalności w dniu 6 lutego 2018 r.

W dniu 20 kwietnia 2018 r. doręczono powodowi przedmiotowe postanowienie.

dowód: wniosek Powiatu Ostrowskiego z dnia 6 lutego 2018 r. wraz z dowodem doręczenia k. 41, 45 w aktach I Ns 580/17

Samochód marki Renault Clio 1.5 DCI o nr rej. DOL AL56 został przeznaczony do zniszczenia i został wyrejestrowany albowiem stanowił złom.

dowód: protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 7 czerwca 2018 r. k. 12, opinia techniczna k. 13-16, zaświadczenie o demontażu pojazdu k. 17, decyzja o wyrejestrowaniu z dnia 22 czerwca 2018 r. k. 19

Przedmiotowy samochód nie był ubezpieczony w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 22 kwietnia 2018 r.

dowód: pismo pozwanego z dnia 10 lipca 2018 r. k. 20-21

IV. Przepisy prawa krajowego:

Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 473, dalej jako ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych)

Zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ustalenia spełnienia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia można dochodzić przed sądem powszechnym.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 pkt 14a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych przez wprowadzenie pojazdu do ruchu rozumie się wprowadzenie pojazdu na drogę rozumianą zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990).

Stosownie do treści art. 23 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu.

W myśl art. 29 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych posiadacz pojazdu jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych:

1) najpóźniej w dniu rejestracji pojazdu mechanicznego, z wyjątkiem pojazdów historycznych, ale nie później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu do ruchu;

2) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. b (pojazd wolnobieżny w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, z wyłączeniem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających

gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa) oraz pojazdów historycznych;

3) przed przekroczeniem granicy, w przypadku gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym zarejestrowanym za granicą w państwie innym niż określone na podstawie art. 25 ust. 2 (Ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje, na zasadzie wzajemności, również zdarzenia powstałe na terytoriach państw, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego, z zastrzeżeniem ust. 3, w myśl którego w przypadku zdarzeń, o których mowa w ust. 2, ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zapewnia zakres ochrony ubezpieczeniowej wymagany przez prawo państwa, na terytorium którego doszło do zdarzenia, lub określony w ustawie, w zależności od tego, który z tych zakresów jest szerszy) nie posiada ważnej Zielonej Karty lub ubezpieczenia granicznego;

4) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. a (pojazd samochodowy, ciągnik rolniczy, motorower i przyczepę określone w przepisach ustawy - Prawo o ruchu drogowym), które nie zostały zarejestrowane;

5) przed wprowadzeniem do ruchu pojazdów, o których mowa w art. 2 pkt 10 lit. b (pojazd wolnobieżny w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, z wyłączeniem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa) oraz pojazdów historycznych, które nie zostały dopuszczone do ruchu;

6) (uchylony)

7) najpóźniej w dniu ustania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w przypadku określonym w art. 28 ust. 3:

„W przypadkach, o których mowa w ust. 2, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń kończy się z upływem okresu 12 miesięcy, z uwzględnieniem art. 33; ust 2 art. 28 - Zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

- nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie

działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo

- w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2 -W przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości zakładu ubezpieczeń lub umorzenia postępowania upadłościowego, jeżeli majątek dłużnika oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego albo w przypadku zarządzenia likwidacji przymusowej zakładu ubezpieczeń, jeżeli roszczenia osób uprawnionych nie mogą być pokryte z aktywów stanowiących pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, do zadań Funduszu należy również zaspokajanie roszczeń osób uprawnionych z:

- umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1-3 (ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, ubezpieczeniem OC rolników, ubezpieczeniem budynków rolniczych) za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2-4;

- umów ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 4 (ubezpieczenia wynikające z przepisów odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, nakładających na określone podmioty obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia), oraz umów ubezpieczenia na życie, w wysokości 50% wierzytelności, do kwoty nie większej niż równowartość w złotych 30 000 euro według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu ogłoszenia upadłości, oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego albo w dniu zarządzenia likwidacji przymusowej.

8) najpóźniej w dniu rozwiązania się dotychczasowej umowy w przypadkach określonych w art. 27 ust. 6 oraz w art. 31 ust. 1 i 4:

„Art. 27 ust. 6 - Umowę ubezpieczenia granicznego zawiera się przed przekroczeniem przez pojazd mechaniczny granicy w przypadku określonym w art. 29 ust. 1 pkt 3 (oraz w przypadku rozwiązania się tej umowy lub wygaśnięcia okresu ważności Zielonej Karty podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) na okres co najmniej 30 dni.

Art. 31 ust. 1 i 4 - W razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy.

Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia (ust.1);

W razie zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przez posiadacza pojazdu mechanicznego niebędącego właścicielem tego pojazdu, prawa i obowiązki tego posiadacza, wynikające z zawartej umowy ubezpieczenia, przechodzą na właściciela pojazdu mechanicznego z chwilą, gdy posiadacz utracił posiadanie tego pojazdu na rzecz właściciela. Umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że właściciel pojazdu mechanicznego wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia (ust. 4)”.

9) najpóźniej w dniu rozwiązania dotychczasowej umowy w związku z jej wypowiedzeniem w przypadku określonym w art. 28 ust. 1 (Jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2, zgodnie z którym zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

- nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy lub w przypadku cofnięcia zakładowi ubezpieczeń zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych albo

- w przypadku ogłoszenia upadłości zakładu ubezpieczeń, ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji zakładu ubezpieczeń albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości lub umorzenia postępowania upadłościowego, w przypadku, o którym mowa w art. 98 ust. 2, którego treść przytoczono powyżej);

10) najpóźniej w dniu odstąpienia przez ubezpieczającego od umowy w trybie określonym w art. 40 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2017 r. poz. 683 i 2361), zgodnie z którym konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając oświadczenie na piśmie, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy lub od dnia potwierdzenia informacji, o którym

mowa w art. 39 ust. 3, jeżeli jest to termin późniejszy. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem oświadczenie zostało wysłane. Konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem, z wyjątkiem kosztów, o których mowa w ust. 4. (ust. 1); w przypadku umów ubezpieczenia termin, w którym konsument może odstąpić od umowy, wynosi 30 dni od dnia poinformowania go o zawarciu umowy lub od dnia potwierdzenia informacji, o którym mowa w art. 39 ust. 3, jeżeli jest to termin późniejszy. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem oświadczenie zostało wysłane (ust. 2).

Stosownie zaś do art. 31 ust 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego zarejestrowanego, którego posiadacz wbrew obowiązkowi nie zawarł umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w dniu przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, ale nie później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu mechanicznego do ruchu. Jeżeli nastąpiło przeniesienie posiadania pojazdu mechanicznego zarejestrowanego bez przejścia lub przeniesienia prawa własności tego pojazdu, a dotychczasowy posiadacz pojazdu wbrew obowiązkowi nie zawarł umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, kolejny posiadacz pojazdu jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w dniu wejścia w posiadanie tego pojazdu, ale nie później niż z chwilą wprowadzenia pojazdu mechanicznego do ruchu.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniu obowiązkowym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (ust. 1). Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z:

- 1) wsiadaniem do pojazdu mechanicznego lub wysiadaniem z niego;
- 2) bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego;
- 3) zatrzymaniem lub postojem pojazdu mechanicznego (ust. 2).

W myśl art. 33 ustawy o ubezpieczeniu obowiązkowym umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ulega rozwiązaniu m.in.:

- z upływem okresu, na który została zawarta;
- z chwilą wyrejestrowania pojazdu mechanicznego;
- przekazania niekompletnego pojazdu do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów, na podstawie zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, o którym mowa w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. z 2018 r. poz. 578), albo równoważnego dokumentu wydanego w innym państwie.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1990)

W myśl art. 2 ust 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym przez:

- drogę rozumie się wydzielony pas terenu składający się z jezdni, pobocza, chodnika, drogi dla pieszych lub drogi dla rowerów, łącznie z torowiskiem pojazdów szynowych znajdującym się w obrębie tego pasa, przeznaczony do ruchu lub postoju pojazdów, ruchu pieszych, jazdy wierzchem lub pędzenia zwierząt,
- pojazd rozumie się środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze oraz maszynę lub urządzenie do tego przystosowane,
- pojazd wolnobieżny rozumie się pojazd silnikowy, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, z wyłączeniem ciągnika rolniczego,
- pojazd silnikowy rozumie się pojazd wyposażony w silnik, z wyjątkiem motoroweru i pojazdu szynowego,
- pojazd samochodowy rozumie się pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h; określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego.

Zgodnie z art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym

1 . Pojazd jest usuwany z drogi na koszt właściciela w przypadku:

- 1) pozostawienia pojazdu w miejscu, gdzie jest to zabronione i utrudnia ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu;
- 2) nieokazania przez kierującego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowodu opłacenia składki za to ubezpieczenie, jeżeli pojazd ten jest zarejestrowany w kraju, o którym mowa w art. 129 ust. 2 pkt 8 lit. c;

3) przekroczenia wymiarów, dopuszczalnej masy całkowitej lub nacisku osi określonych w przepisach ruchu drogowego, chyba że istnieje możliwość skierowania pojazdu na pobliską drogę, na której dopuszczalny jest ruch takiego pojazdu;

4) pozostawienia pojazdu nieoznakowanego kartą parkingową, w miejscu przeznaczonym dla pojazdu kierowanego przez osoby wymienione w art. 8 ust. 1 i 2;

5) pozostawienia pojazdu w miejscu obowiązywania znaku wskazującego, że zaparkowany pojazd zostanie usunięty na koszt właściciela;

6) kierowania nim przez osobę nieposiadającą uprawnień do kierowania pojazdami albo której zatrzymano prawo jazdy i nie ma możliwości zabezpieczenia pojazdu poprzez przekazanie go osobie znajdującej się w nim i posiadającej uprawnienie do kierowania tym pojazdem, chyba że otrzymała ona pokwitowanie, o którym mowa w art. 135 ust. 2.

1a. Pojazd jest usuwany z drogi na koszt wykonującego przejazd drogowy w przypadku, o którym mowa w art. 140ad ust. 7.

2. Pojazd może być usunięty z drogi na koszt właściciela, jeżeli nie ma możliwości zabezpieczenia go w inny sposób, w przypadku gdy:

1) kierowała nim osoba:

a) znajdująca się w stanie nietrzeźwości lub w stanie po użyciu alkoholu albo środka działającego podobnie do alkoholu,

b) nieposiadająca przy sobie dokumentów uprawniających do kierowania lub używania pojazdu;

2) jego stan techniczny zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, powoduje uszkodzenie drogi albo narusza wymagania ochrony środowiska.

2a. Od usunięcia pojazdu odstępuje się, jeżeli przed wydaniem dyspozycji usunięcia pojazdu lub w trakcie usuwania pojazdu ustaną przyczyny jego usunięcia. Jeżeli wydanie dyspozycji usunięcia pojazdu w przypadkach, o których mowa w ust. 1-2, spowodowało powstanie kosztów, do ich pokrycia jest obowiązany właściciel pojazdu. Przepis ust. 10i stosuje się odpowiednio.

3. Pojazd może być przemieszczony lub usunięty z drogi, jeżeli utrudnia prowadzenie akcji ratowniczej.

4. Dyspozycję przemieszczenia lub usunięcia pojazdu z drogi wydaje:

1) policjant - w sytuacjach, o których mowa w ust. 1-3;

2) strażnik gminny (miejski) - w sytuacjach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 4 i 5;

3) osoba dowodząca akcją ratowniczą - w sytuacji, o której mowa w ust. 3.

5. *(utracił moc)*

5a. *(uchylony)*

5b.(uchylony)

5c. Pojazd usunięty z drogi w przypadkach określonych w ust. 1-2 oraz art. 140ad ust. 7 umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu strzeżonym do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie, z uwzględnieniem ust. 7.

5d.(uchylony)

5e.(uchylony)

5f. Usuwanie pojazdów oraz prowadzenie parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych w przypadkach, o których mowa w ust. 1-2, należy do zadań własnych powiatu. Starosta realizuje te zadania przy pomocy powiatowych jednostek organizacyjnych lub powierza ich wykonywanie zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych.

6. Rada powiatu, biorąc pod uwagę konieczność sprawnej realizacji zadań, o których mowa w ust. 1-2, oraz koszty usuwania i przechowywania pojazdów na obszarze danego powiatu, ustala corocznie, w drodze uchwały, wysokość opłat, o których mowa w ust. 5c, oraz wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a. Wysokość kosztów, o których mowa w ust. 2a, nie może być wyższa niż maksymalna kwota opłat za usunięcie pojazdu, o których mowa w ust. 6a.

6a. Ustala się maksymalną wysokość stawek kwotowych opłat, o których mowa w ust. 5c:

- a) rower lub motorower - za usunięcie - 100 zł; za każdą dobę przechowywania - 15 zł
- b) motocykl - za usunięcie - 200 zł; za każdą dobę przechowywania - 22 zł,
- c) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t - za usunięcie - 440 zł; za każdą dobę przechowywania - 33 zł,
- d) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t do 7,5 t - za usunięcie - 550 zł; za każdą dobę przechowywania - 45 zł,
- e) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 7,5 t do 16 t - za usunięcie - 780 zł; za każdą dobę przechowywania - 65 zł,
- f) pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 16 t - za usunięcie - 1150 zł; za każdą dobę przechowywania - 120 zł,
- g) pojazd przewożący materiały niebezpieczne - za usunięcie - 1400 zł; za każdą dobę przechowywania - 180 zł.

6b. Maksymalne stawki opłat określone w ust. 6a, obowiązujące w danym roku kalendarzowym ulegają corocznie zmianie na następny rok kalendarzowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

6c. Na każdy rok kalendarzowy minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” maksymalne stawki opłat, o których mowa w ust. 6a, z uwzględnieniem zasady określonej w ust. 6b, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych.

6d. Wskaźnik cen, o którym mowa w ust. 6b, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w terminie 20 dni od dnia jego ogłoszenia.

6e. Opłaty, o których mowa w ust. 6, stanowią dochód własny powiatu.

7. Wydanie pojazdu następuje po okazaniu:

1) dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c;

2) w przypadku, o którym mowa w art. 140a ust. 7 - dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 5c, oraz dowodu uiszczenia kaucji, a także po usunięciu przyczyny umieszczenia pojazdu na parkingu.

8. Pojazd może być unieruchomiony przez zastosowanie urządzenia do blokowania kół w przypadku pozostawienia go w miejscu, gdzie jest to zabronione, lecz nieutrudniającego ruchu lub niezagrożającego bezpieczeństwu.

9. Pojazd unieruchamia Policja lub straż gminna (miejska).

10. Starosta w stosunku do pojazdu usuniętego z drogi, w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2, występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie jego przepadku na rzecz powiatu, jeżeli prawidłowo powiadomiony właściciel lub osoba uprawniona nie odebrała pojazdu w terminie 3 miesięcy od dnia jego usunięcia. Powiadomienie zawiera pouczenie o skutkach nieodebrania pojazdu.

10a. Starosta występuje z wnioskiem, o którym mowa w ust. 10, nie wcześniej niż przed upływem 30 dni od dnia powiadomienia.

10b. Jeżeli pojazd usunięty w przypadkach określonych w ust. 1 lub 2 nie jest zarejestrowany w żadnym z państw członkowskich Unii Europejskiej, przekazuje się go właściwemu miejscowo naczelnikowi urzędu celno-skarbowego w celu uregulowania jego sytuacji zgodnie z przepisami prawa celnego.

10c. Przepisu ust. 10 nie stosuje się, gdy okoliczności wskazują, że nieodebranie pojazdu nastąpiło z przyczyn niezależnych od właściciela lub osoby uprawnionej.

10d. Przepis ust. 10 stosuje się odpowiednio, gdy w terminie 4 miesięcy od dnia usunięcia pojazdu nie został ustalony jego właściciel lub osoba uprawniona do jego odbioru, mimo że w jej poszukiwaniu dołożono należytej staranności.

10e. W sprawach o przepadek pojazdu sąd stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było

zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

10f. Do wykonania orzeczenia sądu o przepadku pojazdu jest obowiązany starosta. Wykonanie orzeczenia następuje w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

10g. Jednostka prowadząca parking strzeżony, w przypadku nieodebrania pojazdu z parkingu w terminie określonym w ust. 10, powiadamia o tym fakcie właściwego miejscowo starostę oraz podmiot, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu nie później niż trzeciego dnia od dnia upływu tego terminu.

10h. Koszty związane z usuwaniem, przechowywaniem, oszacowaniem, sprzedażą lub zniszczeniem pojazdu powstałe od momentu wydania dyspozycji jego usunięcia do zakończenia postępowania ponosi osoba będąca właścicielem tego pojazdu w dniu wydania dyspozycji usunięcia pojazdu, z zastrzeżeniem ust. 10d i 10i. Decyzję o zapłacie tych kosztów wydaje starosta.

10i. Jeżeli w chwili usunięcia pojazd znajdował się we władaniu osoby dysponującej nim na podstawie innego niż własność tytułu prawnego, osoba ta jest zobowiązana solidarnie do pokrycia kosztów, o których mowa w ust. 10h.

10j. Termin płatności należności ustalonych decyzją, o której mowa w ust. 10h, wynosi 30 dni od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna. Odsetki ustawowe za opóźnienie nalicza się od dnia następującego po upływie terminu płatności. Należności te wraz z odsetkami podlegają egzekucji w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

10k. Decyzji, o której mowa w ust. 10h, nie wydaje się, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia sądu o przepadku pojazdu upłynęło 5 lat.

10l. Egzekucji, o której mowa w ust. 10j, nie wszczyna się, a wszczętą umarza, jeżeli od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 10h, upłynęło 5 lat.

10m. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 140ad ust. 7, pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w ciągu 30 dni od dnia nałożenia kary pieniężnej, stosuje się odpowiednio przepisy działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

11. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, kierując się zasadą zagwarantowania ochrony prawa własności oraz potrzebą zapewnienia porządku na drogach publicznych i bezpieczeństwa ruchu drogowego, określi, w drodze rozporządzenia:

1) tryb oraz warunki współdziałania z Policją i innymi podmiotami uprawnionymi do podejmowania decyzji o usunięciu pojazdu jednostek usuwających pojazdy lub prowadzących strzeżone parkingi;

2) tryb i warunki wydawania pojazdu z parkingu.

V. Prawo Unii Europejskiej:

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. 2009, L 263, s. 11)

W myśl art. 1 dyrektywy „pojazd” oznacza każdy pojazd silnikowy przeznaczony do podróżowania lądem oraz napędzany siłą mechaniczną, który nie porusza się po szynach, oraz każdą przyczepę zespoloną lub nie.

Zgodnie z art. 3 dyrektywy z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki w celu zapewnienia objęcia ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilna odnosząca się do ruchu pojazdów normalnie przebywających na jego terytorium.

Zakres pokrycia szkód oraz warunki ubezpieczenia zostają ustalone w ramach środków określonych w akapicie pierwszym.

Każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie stosowne środki, aby zapewnić objęcie umową ubezpieczenia również:

Ubezpieczenie, o którym mowa w akapicie pierwszym, pokrywa obligatoryjnie zarówno szkody majątkowe, jak i szkody na osobie.

a) szkód wyrządzonych na terytorium innych państw członkowskich zgodnie z obowiązującym prawem w tych państwach;

b) szkód poniesionych przez obywateli państw członkowskich podczas bezpośredniej podróży między dwoma terytoriami, na których obowiązuje Traktat, jeśli nie ma krajowego biura ubezpieczeniowego dla terytorium, przez które następuje przejazd; w tym przypadku szkody są pokrywane zgodnie z wewnętrznymi przepisami o obowiązku ubezpieczenia obowiązującymi w państwie członkowskim, na którego terytorium pojazd przebywa normalnie.

W myśl art. 5 ust 1 i 2 dyrektywy Państwo członkowskie może przewidzieć odstępstwo od art. 3 w stosunku do niektórych osób fizycznych lub prawnych, publicznych lub prywatnych; lista takich osób zostaje sporządzona przez dane państwo i notyfikowana innym państwom członkowskim i Komisji.

Stosując takie odstępstwo, państwo członkowskie podejmuje stosowne działania, aby zapewnić wypłatę odszkodowania za szkodę majątkową lub szkodę na osobie spowodowaną na jego terytorium oraz na terytorium innych państw członkowskich przez pojazdy należące do takich osób.

W szczególności wyznacza urząd lub organ w kraju, gdzie zachodzi szkoda, odpowiedzialne za odszkodowania dla osób poszkodowanych zgodnie z przepisami tego państwa w przypadkach, gdy art. 2 lit. a) nie ma zastosowania.

Państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz osób zwolnionych z obowiązku ubezpieczenia oraz urzędów i organów odpowiedzialnych za wypłatę odszkodowań.

Komisja publikuje taki wykaz.

2. Państwo członkowskie może odstąpić od stosowania art. 3 w zakresie niektórych rodzajów pojazdów lub niektórych pojazdów posiadających specjalną tablicę; lista takich rodzajów pojazdów lub takich pojazdów zostaje sporządzona przez dane państwo i przekazana innym państwom członkowskim i Komisji.

W takim przypadku państwa członkowskie zapewniają, aby pojazdy, o których mowa w akapicie pierwszym, były traktowane w taki sam sposób jak pojazdy, w odniesieniu do których nie spełniono obowiązku ubezpieczenia określonego w art. 3.

Funduszowi gwarancyjnemu państwa członkowskiego, w którym miał miejsce wypadek, przysługuje w takiej sytuacji roszczenie wobec funduszu gwarancyjnego w państwie członkowskim, w którym pojazd ma zwykle miejsce postoju.

VI. Rozważania dotyczące pytania prawnego prejudycjalnego.

Zgodnie z treścią art. 130a ust. 10 i nast. ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym starosta występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przepadku pojazdu na rzecz powiatu. Postępowanie w przedmiocie tego wniosku toczy się przed sądem, który stwierdza, czy zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do orzeczenia przepadku, w szczególności, czy usunięcie pojazdu było zasadne i czy w poszukiwaniu osoby uprawnionej do jego odbioru, dołożono należytej staranności oraz czy orzeczenie przepadku nie będzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Orzekając o przepadku rzeczy (pojazdu), sąd bada merytorycznie powyższe aspekty sprawy i wydaje orzeczenie o charakterze konstytutywnym (por. uzasadnienie wyroku

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 czerwca 2008r., P. 4/2006, OTK ZU 2008/5A/76). Tym samym z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia sądu powiat staje się właścicielem pojazdu i do wykonania tego orzeczenia jest obowiązany starosta, a wykonanie orzeczenia następuje w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Do czasu wydania orzeczenia o przypadku pojazdu, jak również po tym okresie, pojazd znajduje się na parkingu strzeżonym.

Niezbędne do wykonania orzeczenia o przypadku pojazdu jest wystąpienie do Sądu o doręczenie orzeczenia ze stwierdzeniem prawomocności i uiszczenie opłaty w wysokości 6 zł (art. 77 ust. 1 pkt 2 ustawy z 28 lipca 2005 r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. z 2018 r., poz. 300), co wydłuża postępowanie i wykonanie orzeczenia przez starostę.

Pojazdy, w stosunku do których wydano orzeczenie o przypadku, poddawane są ocenie technicznej przez rzeczoznawcę samochodowego, który bardzo często stwierdza, iż samochód jest odpadem i stanowi złom.

Samochód, w stosunku do którego uznano, że nie nadaje się do eksploatacji, przekazywany jest w formie protokołu zdawczo – odbiorczego, do stacji demontażu celem zniszczenia, która to stacja wydaje zaświadczenie o demontażu pojazdu. Zaświadczenie takie stanowi podstawę do wyrejestrowania pojazdu.

W rozpoznawanej sprawie samochód osobowy m-ki Renault Clio 1.5 DCI o nr rej. DOL AL56, objęty prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 16 stycznia 2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 580/17, przeszedł na własność powiatu (jednostki samorządu terytorialnego), stanowił złom, nie nadawał się do eksploatacji i nie był w ruchu; znajdował się cały czas na parkingu strzeżonym.

Wątpliwości Sądu pytającego dotyczą możliwości wyłączenia obowiązku objęciem umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odnoszącą się do ruchu pojazdów mechanicznych w sytuacji, w których unieruchomiony pojazd został nabyty na własność przez jednostkę samorządu terytorialnego – powiat, na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu i pojazd ten jest niezdolny do jazdy i znajduje się na terenie prywatnym w postaci parkingu strzeżonego poza drogą publiczną i wskutek decyzji jego właściciela jest przeznaczony do zniszczenia.

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 15 listopada 2018 r. (C-648/17, ECLI:EU:C:2018:917) stwierdził, że pojęcie „ruchu pojazdów” nie jest ograniczone do sytuacji ruchu drogowego, to znaczy ruchu na drodze publicznej, ale obejmuje każde

użytkowanie pojazdu, które jest zgodne ze zwykłą funkcją tego pojazdu podkreślając, iż zakresem „ruch pojazdu” jest objęty każdy rodzaj użytkowania pojazdu, który jest zgodny z jego zwykłą funkcją, czyli z funkcją środka transportu. Natomiast w wyroku z dnia 28 listopada 2017 r., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (C-514/16, EU:C:2017:908) uznał, że pojęcie to obejmuje swym zakresem każde wykorzystanie pojazdu w charakterze środka transportu.

W najnowszym orzeczeniu z dnia 4 września 2018 r. (C-80/17, ECLI:EU:C:2018:661) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podtrzymał powyższe rozumienie pojęcia „ruch pojazdu” ale wskazał, iż pojazd, który jest zarejestrowany, a zatem nie został wycofany z ruchu w sposób zgodny z prawem, i który jest zdolny do jazdy, odpowiada pojęciu „pojazdu” w rozumieniu art. 1 dyrektywy.

Rozpoznawana sprawa dotyczy natomiast odmiennej kwestii, a mianowicie kwestii obowiązku zawarcia przez jednostkę samorządu terytorialnego (powiatu) umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów, w sytuacji, gdy pojazd ten nie jest zdolny do jazdy. Tym samym jest to odmienna sytuacja od stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania wyroku w sprawie C-80/17.

Powiat stał się bowiem właścicielem pojazdu na podstawie orzeczenia sądu i w chwili nabycia prawa własności tego pojazdu nie był on objęty umową ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, znajdował się na strzeżonym parkingu, był niesprawny technicznie, co uniemożliwiało poruszanie się nim i zgodnie z wolą właściciela został przekazany do zniszczenia, co też de facto nastąpiło.

W związku ze stanowiskiem zajęтым przez Trybunał w sprawie C-80/17 Sąd pytający ma wątpliwości, czy zdolność pojazdu do ruchu i używania go jako środka transportu stanowi element konieczny pojęcia „pojazd” w rozumieniu art. 1 dyrektywy, czy też brak zdolności do wykorzystania pojazdu w charakterze środka transportu z uwagi na fakt, iż stanowi on złom i podlega zniszczeniu, pozbawia go cech „pojazdu” i tym samym nie rodzi obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów (art. 3 dyrektywy). Ponadto, co istotne, już w chwili uprawomocnienia się orzeczenia, tj. w momencie nabycia własności przedmiotowego pojazdu, samochód nie może wypełniać swojej funkcji jako środka transportu i nie jest, i nie będzie w ruchu albowiem jest przeznaczony do zniszczenia z uwagi na jego stan techniczny określony jako złom.

Odpowiedź na zadane pytanie jest o tyle istotna gdyż art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nakłada na każdego posiadacza pojazdu mechanicznego obowiązek zawarcia umowy obowiązkowego

ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu, niezależnie od tego czy pojazd jest zdolny do jazdy i czy został przeznaczony do zniszczenia z uwagi na stan techniczny uniemożliwiający korzystanie z niego jako środka transportu. Podobnie sytuacja przedstawia się w przypadku przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego zarejestrowanego, którego posiadacz wbrew obowiązкови nie zawarł umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Także wówczas posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, niezależnie od tego czy pojazd jest zdolny do używania go jako środka transportu i wbrew woli właściciela, który przeznaczył ów pojazd do zniszczenia (art. 31 ust 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Zdaje się, mając na uwadze treść orzeczenia Trybunału w sprawie C-80/17, iż w powyższych okolicznościach nie istnieje obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem tego pojazdu.

Obowiązek taki powstaje gdy właściciel danego pojazdu wprowadza go do ruchu lub w stan, z którym wiąże się ryzyko wynikające z ruchu samochodowego i pojazd ten jest zdolny do jazdy i jest w stanie wypełnić funkcję jako środka transportu. W rozpoznawanej sprawie natomiast, jednostka samorządu terytorialnego, już od momentu nabycia prawa własności pojazdu, nie miała zamiaru wprowadzenia go do ruchu. Pojazd ten, aż do czasu przeznaczenia do go zniszczenia, znajdował się na parkingu strzeżonym, i był niezdolny do jazdy już w momencie nabycia prawa własności i stan ten się nie zmienił do czasu jego zniszczenia.

Przedstawione wyżej wątpliwości, związane z interpretacją wskazanych wyżej przepisów prawa unijnego i obowiązującej w oparciu o te przepisy krajowej praktyki ich stosowania, uzasadnia zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z przedstawionym na wstępie pytaniem prejudycjalnym.

Dlatego Sąd na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej orzekł jak w pkt I postanowienia, a na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. zawiesił postępowanie.

Ostrów Wielkopolski, dnia 15 kwietnia 2019 r., SSR Łukasz Fórmankiewicz